

FEEST VOOR FRANK

La fête sauvage - 2009

Mathieu GOSSELIN

Vertaling 2012.

Hedwig Cooremans
't Serclaesstraat 11
1740 Ternat.
02/582.09.48
hedwig.cooremans@telenet.be
Website: Users Telenet.

ALMO
Royal House, Coremansstraat 34
2600 Berchem.

Personen

- * **Minou:** schiet en zuipt.
- * **Minouch:** helpt en droomt.
- * **Mabel:** vloekt en baart kinderen.
- * **Martine 1:** treurt en zoekt.
- * **Martine 2:** zoekt aandacht en beschermt.
- * **Rod:** vlucht en overdrijft.
- * **Burn:** rookt en vrijt.

* * * * *

De scène is een immens maïsveld waar een grote, gele nazomerzon op het punt staat om op te komen. Achteraan, als een vogelverschrikker die het veld bewaakt, danst de gehangene op het trage en grillige ritme van de wind.

* * * * *

Zes uur.

Bier bij zonsopgang

Minou op. Ontbloot bovenlijf. Een kaliber 12 in de ene, een fles bier in de andere hand. Hij plaatst het geweer tegen de werpmachine en ontkurkt de fles.

MINOU: Minouch! (*Geen antwoord.*) Minouch, kom! Bier!

MINOUCH: (*Af.*) Ge hebt er toch een?

MINOU: Eh?

MINOUCH: (*Af.*) Ge had er toch een gepakt?

MINOU: Niks verstaan.

MINOUCH: (*Af.*) Watte?

MINOU: Versta niet.

MINOUCH: (*Af.*) Bier...

MINOU: Yep.

MINOUCH: (*Af.*) Ge hebt er toch al een gepakt?

Minou bekijkt het volle flesje en zonder haperen drinkt hij het in één teug leeg.

MINOU: Nee.

Hij gooit de lege fles in een grote, verroeste ton die in de buurt staat. Zo te horen zitten er al een pak lege flessen in. Minouch op, geladen als een muilezel.

MINOUCH: Hier. De hele santenboetiek van elke zondag: doos met nieuwe cartouches, gisteren zaterdag gekocht, samen met bier, gekoeld zoals gij het graag hebt. Radiocassette, rekje met cassettes, geklasseerd van A tot Z op naam van de artiest en per land. Plooistoel waar ge magazines kunt op lezen die u doen dromen van op reis gaan. Alstublieft!

MINOU: Hm. Hm.

Minouche zet alles klaar en gaat zitten.

MINOUCH: Bon...

Minou steekt de hand uit en wacht. Minouch ziet het.

MINOUCH: Och... Droomkop...

MINOU: Hm. Hm.

Minouche geeft hem de doos met cartouches en gaat met een tijdschrift over natuur en toerisme bij de werpmachine zitten.

MINOU: Pull!

Kleiduij. Schot.

MINOU: Pull!

Kleiduij. Schot.

MINOU: Pull!

Kleiduij. Schot.

MINOU: Pull!

Kleiduij. Schot.

MINOU: Pull!

Kleiduij. Schot.

De plek waar wij wonen.

Die ochtend heeft Mabel, hoogzwanger, alle moeite om zichzelf de scène op te slepen.

MABEL: Pang! Pang! Elke zondag 't zelfde liedje. Pang! Pang! Een mens moet hier zijn bed wel uit. Plezant dat dat is. Vooral als ge aan 't dromen zijt dat ge bezig zijt met leren glimlachen.

Schot.

MABEL: Dat moet toch iets te betekenen hebben? Geweerschoten 's morgens vroeg als de zon opkomt, de frisse tinteling van de lucht en mijn ochtendhumeur, dat moet toch allemaal een verborgen betekenis hebben, een diepere reden?

Schot.

MABEL: Pang! Pang!

Lange stilte.

Schot.

MABEL: De plek waar ik woon is lang en vlak en goed gelegen. Het land is vruchtbaar, in het westen begrensd door wanhoop, in het oosten door geluk, in het bosje aan de noordkant schuilt de dood en in het zuiden ligt droomland.

De zon komt stilaan op.

MINOUCH: Da's toch prachtig!

MINOU: Minouch!

MINOUCH: Ja.

MINOU: Pull!

Kleiduijf. Schot.

MABEL: Mooi zo, de zondag laat zijn breed gezicht zien, kuiert op zijn gemak door 't straat, zonder speciaal op te vallen, zonder zichtbaar te ademen, om vanavond om negen uur verloren te lopen in het maïsveld.

MINOU: Pull!

MINOUCH en MABEL: Voilà, dat is nu onze zondag, zie!

MABEL: *(Tot haar zoontje.)* Ga maar weer naar bed, ventje. 's Zondags mogen we wat langer slapen. Wat? Weer in uw broek geplast? Nee? Zijn we niet gewoon. Zet maar een kruisje op de kalender. Wablieft? Jaja, mama zit u een beetje te treiteren. Dat gebeurt met treitzakskes, die worden getreiterd. Allee toe, ge gaat toch niet beginnen wenen, zeker? Niet janken zu, want ge gaat de tweeling wakker maken. Ga naar bed, allee toe.

Kleiduij. Schot.

MABEL: Nondestoemme! Ge moest erin stikken. *(Lange pauze.)* Vandaag is 't feest voor Martine. We gaan haar vieren. Een echt feest... Da's lang geleden. Bloemslingers, feesthoedjes, taart. Ik denk dat het eens deugd zal doen.

Drie schoten!

Minouch zet het toestel aan en stopt er een cassette in. Mabel plooit drie stoelen open en gaat op één ervan zitten. Mabel probeert zich ondanks alles te ontspannen.

Pauze.

Nog een schot.

Pauze. Mabel masseert haar slapen.

Schot!

Pauze.

Schot!

De vlucht van de trapganzen.

MABEL: *(Tot Minou.)* Hey! *(Geen reactie.)* Hey!!

Minou heeft niets gehoord; Hij maakt zich alleen zorgen omdat Minouch zo traag reageert.

MINOU: Minouch!

MABEL: Hey!!

Minou draait zich plots om naar Mabel, zodat deze in zijn schootsveld staat. Mabel verstart.

MINOUCH: Minou!

MINOU: *(Laat het geweer zakken.)* Sorry, buurvrouw. Veel te geconcentreerd.

MABEL: Excuseer mij dat ik uw slachtpartij even stilleg.

MINOU: 't Is maar klei, zu.

MABEL: 't Is maar een vraagske, zu.

MINOU: Wat?

MABEL: Kent ge eigenlijk het uur?

MINOU: Het uur?

MABEL: Ja, ge hebt toch een horloge. Welk uur geeft uw horloge dan aan?

MINOU: Wacht efkes.

MABEL: Op welke cijferkes staan de wijzerkes bij u?

MINOU: Twintig voor zevenen.

MABEL: Oké. En bij u, buurvrouw?

MINOUCH: Vijftig, maar de mijne loopt acht minuten voor. Dus: tweeënveertig.

MABEL: *(Kijkt naar haar uurwerk.)* Hewel, ik heb dat ook. Straf, hè.

MINOU: Nee.

MABEL: Is daar echt niks bijzonders mee, gebuur?

MINOU: 't Uur, da's 't uur.

MINOUCH: Dat kan niet liegen.

MABEL: Dat is hier geen missing. 't Is goede uur.

MINOUCH: Klopt. Ik heb 't mijne van de radio.

MABEL: Zijt ge wel zeker?

MINOU en MINOUCH: Ja!

MABEL: Nee, 't is dat ik... allee, ik hoorde een schot en ik keek naar mijn horloge. En ik zei tegen mijn eigen, hier klopt iets niet. Ik wist niet wat, maar er was iets. Ik vroeg het aan de vogeltjes en die gaven mij gelijk: ze floten nog niet. Ik keek naar de maan en die gaf mij ook gelijk: ze was nog niet gaan slapen. 't Is daarom dat ik bij u gekomen ben, om u te zeggen dat ge mis zijt. Om u te zeggen dat ge uw horloges achter moet zetten, want die lopen ongetwijfeld voor. Ik moet zeggen dat ik serieus verrast ben, want onze wijzers geven 't zelfde uur aan. Zijt ge wel zeker dat dit het goede uur is?

MINOU: Ba ja... MINOUCH: 'k Peins wel...

MABEL: Ah ja? Dit is dus het goede uur. Het goede uur om de zon te beletten haar eeuwige grote ochtendgeeuw te maken. 't Is alleszins het goede uur om mij uit mijn vel te doen springen na een nacht die eigenlijk nog zo slecht niet verliep!

MINOU: (*Na een stilte.*) Wat wilt ge eigenlijk?

MABEL: Dat gij uw wereld kent.

MINOU: Ah?

MABEL: Dat uw wekker zijn smoel houdt. Dat ge de natuur de kans geeft om rustig wakker te worden, godverdomme! Dat g' ermee stopt, kom!

MINOU: Ah?

MABEL: Als dat kan. 't Is zondag en dan nog *zondagmorgen*. 't Is ZONDAGMORGEN, gebuur!

MINOU: Ha? 't Is dat ik...

MABEL: Ja?

MINOU: Hewel, 't zit zo...

MABEL: Ja? Ja?

MINOU: Training.

MABEL: Pardon?

MINOU: Moet trainen.

MINOUCH: 't Is waar, zu. Hij moet trainen voor de doortocht van de trapganzen. Dat begint deze namiddag. De grote V komt uit het noorden en vliegt vlak over ons rond één uur vanmiddag.

MABEL: Ha ja?

MINOUCH: Over een maand is dat gedaan.

MABEL: Over een maand!

MINOUCH: Een maand.

MABEL: En dat elke zondag?

MINOUCH: Minou gaat wel zes dagen per week werken, hé zeg.

MINOU: Minouch!

MINOUCH: Ja.

MINOU: Train niet alleen voor jacht. Train ook voor cadeau.

MINOUCH: Welk cadeau?

MINOU: Voor feest.

MINOUCH: Wat voor feest?

MABEL: 't Feest van Martine?

MINOU: Ja.

MABEL: Niemand heeft u geïnviteerd.

MINOUCH: Da's wel waar, hé Minou. Niemand heeft ons geïnviteerd.

MABEL: Niemand wil u daar zien. Na!

MINOUCH: Niemand wil ons daar zien, Minou. Na!

MINOU: Buurvrouw, 't is een cadeau. Trapgans voor de moeite.

MABEL: Martine kent u niet eens. Denkt ge dat ze zit te wachten op uw cadeau?

MINOU: Hare vent deed zijn klapke.

MABEL: Juist, ja. Luister, ge doet wat ge wilt, maar doe uw kleiduiven zwijgen.

MINOU: Kannie.

MABEL: Een uurtje maar. Da's geen eeuwigheid.

MINOU: Kannie.

MINOUCH: Minou.

MINOU: Nee.

MINOUCH: Minou!

Stilte.

MINOU: Ja-aa.

Menstruatie van Minou.

Minou stelt de chrono van zijn uurwerk in. Dan begint hij het geweer met een vod schoon te maken. Minouch is tevreden en gaat op haar stoeltje zitten om haar tijdschrift te lezen. Stilte.

MINOUCH: Een cadeau?

MINOU: Hu, hu.

Stilte.

MINOUCH: Een cadeau?

MINOU: Yep.

Stilte.

MINOUCH: Een cadeau, Minou?

MINOU: Hey, zeg!

MINOUCH: Sorry, zu. Maar ik vind dat dat heel lief is. Maar... dat zijt gij niet echt. Ik moet er u elke keer doen aan denken dat het mijn verjaardag is. Ge zijt veranderd, Minou. Misschien dat een man ook zijn menstruatie heeft...

MINOU: Kan 't niet uitleggen.

MINOUCH: Is 't een geheim?

MINOU: Nee. Kan 't u niet uitleggen. Snap zelf niet waarom. 'k Voel dat het goed is. Moet een gans schieten.

MINOUCH: Misschien.

MINOU: Frank, enige van gans 't straat die me niet als een hond heeft behandeld.

MINOUCH: Gaat ge naar 't feest?

MINOU: Alleen mijn vogel afgeven.

MINOUCH: Deze namiddag?

MINOU: Of vanavond.

MINOUCH: Hadden we voor vanavond geen andere plannen?

MINOU: Eh?

Stilte.

MINOUCH: Laat maar.

Martine 1 en de gehangene.

MARTINE 1: Dag Frank. Ge zult het misschien liever niet horen, maar jawel, 't is nog altijd keihard. Frank, vandaag is 't mijn verjaardag. Uw verjaardag ook. 't Is al twee maanden dat ge weg zijt, vandaag de dag van mijn verjaardag, precies twee maanden geleden. Ik heb deze dag gekozen om u te begraven, om wat van u overblijft te begraven. Ik ga u begraven onder dezelfde boom die gij uitgekozen hebt om uw nek te breken. Ik wacht nog altijd. Ik wacht nog altijd op een teken, een brief, wat uitleg, Ik wacht om te kunnen begrijpen. Ik wacht, Frank. Gij zegt niets, gij beweegt niet. Uw armen maken zich niet los van uw lichaam om mij eens te knuffelen. Maar ik begrijp het. (*Lange stilte.*) Doe maar verder met u op te hangen, Frank. Hang u op. Hang u maar op uw gemak op. Laat u wiegen in de armen van uw galg, want voor mij gaan de dingen veranderen. Tussen twee huilbuien door voorzie ik eindelijk rust. Hang u dus maar op, want vandaag wordt uw bladzijde omgedraaid, Frank. Het spijt me. Ik had zo graag gehoord dat ge mij een gelukkige verjaardag zoudt wensen. 't Geeft niet. 't Is vandaag een dag met felle wind. Let dus een beetje op.

Kutje-roer-me-niet en de doden.

Rod en Burn op. Ze hebben de hele nacht geboemeld. Rod leest in wat hij "Zijn Pijn" noemt. Burn rolt een joint.

ROD: 19 oktober 1993. De eerste om te gaan: Deblois, door een auto gegrepen toen hij de snelweg wou oversteken. 't Schijnt dat een vrouw zijn hoofd in een gracht heeft zien rollen.

BURN: Dood.

ROD: 4 augustus 1996. Dikke Brisebois, de boer, afgemot door twee gasten die hij betrapte terwijl ze zich lieten afzuigen door zijn kalveren. De wereld is gewoon verziekt, jong.

BURN: Dood.

ROD: 30 november, 1999: Dandurand heeft zichzelf vrijwillig laten inslapen door aan de uitlaat van zijn Honda te hangen.

BURN: Dood.

ROD: Zes dagen later, op vier december, heeft Duhaime het familiegeweer in zijn mond gestoken.

BURN: Dood.

ROD: 11 maart 2003: Mayrand, Cantin, Adams en Laplante en daarna de Griek; auto-ongeval. Mayrand had de stomme gewoonte om zat door de velden te hossen, bij voorkeur met gedoofde lichten. Van toen af noemen ze die de Velden van de Dood.

BURN: Dood.

ROD: En dan de 25e juli 2005: Frank...

Stilte.

BURN: Ik heb geen goesting om erover te praten.

ROD: Ik ook niet.

Stilte.

BURN: Schrijft ge in dat boekje van u de levenden niet op?

ROD: Nee.

BURN: Leven, da's doodgemakkelijk.

ROD: En nu, mijne heren, is bar De Kampioen fier en ook een tikkeltje ontroerd u zijn derde optreden van vanavond voor te stellen, zij die men terecht de naam heeft gegeven: de wentelteef van Houston, of nog, de ritsentrekker, de ziltgeurige, de vochtige: Kutje-roer-me-niet!

Burn haalt een buitenmaatse bh in latex uit een van zijn zakken.

BURN: Van vlees en latex!

ROD: Vanavond wordt zij begeleid door Sandy en Sandra, haar reusachtige tweelingmeloenen die de weg naar het paradijs tonen, alsmede door Hannibal, haar persoonlijke boa constrictor. En nu, mijne heren, dat uw ogen uit uw kop rollen!

BURN: Gloeiend!

ROD: Op de scène, een wolk van roze rook. Zeg, hoe flikken ze dat eigenlijk?

BURN: Hééét!

ROD: Kutje-roer-me-niet verrijst als een feniks uit de rook, in haar mooie, veel te strak gespannen vleeskleurige velletje.

BURN: Help!

ROD: Junglemuziek! De kop van Hannibal verdwijnt tussen haar billen.

BURN: Pompiers! Pompiers!

ROD: Dat doet hier zeer, jong. Mijn broek staat in brand!

Burn lacht en maakt de bh vast op zijn hoofd. Dan gaat hij in een grote autoband zitten.

BURN: Ge zijt kapot!

ROD: Volledig tot as vergaan! Ze hebben van mij alleen een dik hard stuk teruggevonden dat recht naar de discobal prijkte!

BURN: Ge ver-ast nog helemaal!

ROD: Gij wilt zeker lachen? De energie spettert uit mijn lijf. Ik voel nog altijd de golfbeweging van die Texaanse heupen door mijn aders kolken.

BURN: Haal efkes adem, jong.

ROD: Watte?

BURN: Ademhalen, Rod.

ROD: Eigenlijk zijt gij het die dood zijt.

Stilte.

ROD: Sorry dat ik dat gezegd heb, Burn, maar ge zit met een probleem. Gij hebt een ziekelijke band met de pot. Ge zijt een echte junkie.

Ze barsten allebei in lachen uit.

ROD: 't Is toch waar. Alles bij elkaar ademt gij op één dag meer pot in dan zuurstof. Allee, neem nu vannacht, ge hebt tedju genoeg wiet gepaft om een koe om te leggen!

BURN: Een dikke koe, Rod!

Ze lachen. Lange pauze.

ROD: Burn, we moeten iets doen. Van niks doen ga ik kapot. Ik heb nog geen goesting om te verkalken, maat.

BURN: Gij zijt ook nooit te stoppen, hé.

ROD: Het eeuwige feest, Burn. De incarnatie van Bacchus.

BURN: Gelijk met die danseresjes. 't Is niet genoeg van twee of drie draaiende konten te zien. Nee, gij moet ook nog het hele gamma van technicolor latex zien passeren, de hele hannekesnest vol kokende seks. En dan, op 't eind van de avond zit ge daar zo hondstrouw, elleboog op de bar, de ogen verzwolgen in de felgekleurde oogjes van de eerste de beste wulpse teef die in De Kampioen zit.

ROD: Kennis maken, manneke. Kennis maken.

Stilte.

BURN: Dat zal wel.

ROD: Kutje-roer-me-niet...

Rod begint een slow te dansen met zichzelf.

BURN: Rod, Rod... 'k Weet het niet, jong. 't Is allemaal... Slempen tot in de kleine uurtjes, soms de bak in. 'k Weet het niet. Ik heb zo de indruk dat het anders is sinds de Frank weg is.

Stilte.

ROD: Zal wel...

BURN: 't Is een lege plek, jong. Wij leven met een lege plek. Voor ons zal er altijd een lege plek zijn.

ROD: We missen hem, de Frank.

BURN: Ja. (*Pauze.*) Ik heb geen goesting om erover te praten.

ROD: Ik ook niet. 't Is feest vandaag. En daarbij, ik heb niet genoeg water meer in mijn lijf om te janken. Als ge dat graag wilt, dan zult ge me water moeten doen zuipen.

BURN: 'k Moet pissen.

ROD: Zal den Burn, eens dat hij in zijn comfortabel huizeke is gearriveerd, kunnen weer- staan aan de roep van de horizontale positie?

BURN: Gaan pissen is een voorwendsel om efkes koekoek te gaan doen met ons Luna. En ik breng ons een laatste biertje mee.

ROD: Laatste?

BURN: Laatste.

ROD: Snap ik niet.

BURN: Ge snapt het niet?

ROD: Nee.

BURN: We zijn wel al morgen.

ROD: En dan?

BURN: Ge snapt het nog altijd niet?

ROD: Nope.

BURN: Loop schijten.

ROD: Oei, dat is sympathiek...

Burn af. Rod gaat in de autoband zitten.

Ergens anders?

MINOUCH: Wakker worden in Portugal, 's middags in volle zon. Stel u voor, we gaan 's avonds slapen in onze mobilhome, in dat piepend bed, met vlak voor onze neus die poster met dat herfstlandschap. En als we dan onze ogen opendoen, liggen we in een witte kamer, tussen linnen lakens en worden we verblind door het zonlicht. Ge ziet zo'n foto's, hier in die reportage. Ze laten u een plaats zien waar een familie al generaties lang porto maakt. Ge zoudt zeggen dat die mensen gekleurd werden met alle tinten bruin van de aarde. Ge ziet foto's van hun huis, hun tuin. Hé zeg, achter hun huis hebben ze een abrikozenboom, een appelsien- en drie pompelmoesbomen. Dat is toch niet om geloven, hé?

Minou schraapt de keel.

MINOUCH: Alleen die velden zien waar ze hun druiven kweken, daar wordt een mens stil van. Kaarsrechte lijnen met zo van dat soort netjes vanboven en dan honderden steunstokken, zodat alles kan groeien zoals het moet. Dat is magnifiek. Ik keek daarjuist naar een foto met zo'n soort haag op. 't Kon een haag van om 't even wat zijn. Misschien zelfs een erehaag, Minou.

Minou schraapt de keel.

MINOUCH: Wel, die haag, weet ge wat dat echt was? Rozemarijn. Een haag van rozemarijn, Minou. De schoonheid van de wereld valt met geen pen te beschrijven. (*Ze sluit haar tijdschrift.*) Al de schoonheid van de wereld...

MINOU: Eh?

MINOUCH: Wanneer gaan wij eens op vakantie?

MINOU: Eh?

MINOUCH: Vakantie. Ge hebt mij beloofd dat we dit jaar op vakantie zouden gaan.

MINOU: Zijt al geweest.

MINOUCH: Wanneer?

MINOU: Naar Mystic geweest met Pierrot.

MINOUCH: Dat was ochot vijf dagen.

MINOU: Ja.

MINOUCH: Jagen.

MINOU: Dat hebt ge graag.

MINOUCH: Ja.

MINOU: Bon.

MINOUCH: Wanneer gaat gij eens met mij op reis?

MINOU: Weet niet.

MINOUCH: Volgend jaar?

MINOU: Misschien.

MINOUCH: Hebt ge schrik van de vlieger?

MINOU: Als gij denkt mij in een vlieger te krijgen. Kunt ge evengoed proberen met uw dikke teen achter uw oor te krabben.

MINOUCH: Geen vlieger dus. En de boot?

MINOU: Nog veel minder.

MINOUCH: Hoe gaan we 't dan doen, Minou?

MINOU: Blijven ergens hier. In Canada.

Stilte. Minou steekt een cassette in.

De as.

Burn en Martine 2, hoogzwanger, houden op met mekaar zwaar te zoenen.

BURN: Hebt ge 'r mij nu een gedraaid of niet?

MARTINE 2: Wat denk ge?

BURN: 's Raar. 'k Heb het niet eens gevoeld. (*Martine 2 zoent hem opnieuw en dit keer langer.*) 'k Zou niet weten waar dat naar smaakt.

MARTINE 2: Begin niet, hé!

BURN: Komaan!

MARTINE 2: Begin niet!

BURN: Met wat?

MARTINE 2: 't Is niet het moment om met mijn voeten te spelen. Ge weet dat Mabel op mij zit te wachten. 't Is een belangrijke dag. Alles moet tot in de puntjes.

BURN: Dat weet ik.

MARTINE 2: Waarom ben ik altijd zo onnozel? Twee keer met de tong draaien en 't sap loopt bij mij direct mijn benen af.

BURN: Gij zijt wel begonnen, hé.

MARTINE 2: Weet ik. Kus me. Nee, kus me niet. Maak dat ge weg zijt.

BURN: Gij zijt toch zo schoon.

MARTINE 2: Daar ben ik vet mee. Altijd die goesting om u in mij te voelen. Bekijk me zo niet, want we hebben er de tijd niet voor. Zeg me dat we er de tijd niet voor hebben.

BURN: We hebben er de tijd niet voor.

MARTINE 2: Jaag me dan weg. Oesjt!

BURN: Bol het af, mens. Oesjt!

MARTINE 2: Gij zijt echt eerste klas, jong.

BURN: Mabel en Martine zullen kwaad zijn.

MARTINE 2: Ge hebt gelijk. We zien mekaar ginder.

Ze zoenen mekaar, minder lang, maar vol passie.

MARTINE 2: 't Is eigenlijk ontroerend als ik zie dat ge serieus uw best probeert te doen voor

dat feest van Martine.

BURN: Hoe?

MARTINE 2: Ik heb het over uw hoed. Dat stemmige, maar sobere verjaardagshoedje dat ge daar op uw hoofd hebt staan.

BURN: Hoed? Ik heb g... 't Is niet waar. Miljaar! 't Is daarom dat ons Luna daarstraks zo 'n gezicht trok toen ik koekoek aan 't doen was. Tja, haar pa met een beha op zijn kop...

MARTINE 2: Geen erg...

BURN: Gewoon om de onnozele uit te hangen.

MARTINE 2: Ge zijt echt ne vree gast. Hier, om de pijn te verzachten. *(Ze doet haar broekje uit en geeft ze hem.)* Een beha zet nooit de bloemetjes buiten zonder zijn broek. We houden onze liefde warm. Ik toch, allee. En nu ben ik weg. Ik zie u graag.

BURN: Wacht nog efkes.

MARTINE 2: Vergeet vooral Frank niet.

BURN: Die vergeet ik nooit.

MARTINE 2: De Frank. In de koele berging. In die plastieken pot.

BURN: De Frank? In een plastieken pot?

MARTINE 2: Niet echt Frank. Zijn as.

BURN: Frank zijn as?

MARTINE 2: As is wat overblijft na de verbranding.

BURN: Is dat vandaag dat we hem begraven?

MARTINE 2: Vandaag is de dag die Martine gekozen heeft.

BURN: Is Frank bij ons thuis?

MARTINE 2: Ja, Martine voelde zich niet in staat om hem bij haar thuis te bewaren.

BURN: Dan moet ik Frank met deze handen dragen?

MARTINE 2: We verwachten u zo rond één uur van namiddag.

BURN: Breng gij hem mee.

MARTINE 2: Ik draag de dood niet. 't Is niet moeilijk: op het deksel staat: Frank.

BURN: Oké dan.

Nog een laatste lange zoen.

Gin en speed.

Rod komt van zijn autoband gekropen en rekt zich uit.

ROD: Tijd voor een opkikkertje. Gin en speed. *(Uit zijn zak haalt hij een doosje pillen en een halfvol flesje gin.)* Ze zeggen dat dat niet goed is, mengen. Foert. *(Hij zwelgt twee pilletjes en drinkt de rest van het flesje uit.)* Als ge mengt kijkt het leven u toe door het vergulde venster van de waanzin. Het heeft de smaak van het zilte van een vrouwelijk geslacht en het pikante van een reis door het zuiden. Dat voelt ge juist voor het in uw aders gaat duiken. Want als ge het efkes laat sudderen, terwijl ge zo diep ademt dat de lucht tot in uw gat zit... *(Hij ademt diep in.)* Ohohoh! ... dan voelt ge de energie met een prehistorische vaart door uw lijf daveren, als een waanzinnige dans van bestialiteit, terwijl ge tussen de franjes van de realiteit zigzagt. 't Heeft 't zelfde effect als u inhouden voor ge klaarkomt, 't is bijna even goed als het acht seconden uithouden op een rodeostier. De teugels strak houden, puur voor 't plezier. De dood temmen, ze in bedwang houden om ze beter in de ogen te kunnen kijken. Vergeet het gezaag van uw lief en het gelach van al die stomme kloten rond u, maar voel de beangstigende tiktak van de tijd die u overal volgt als een duistere wolk.

Mijn zondagen.

MABEL: Ben ik die kwade wolk misschien?

ROD: Nee, gij zijt een fijne, doorzichtige regenvlaag. Als ge uw gezaag op kant schuift zijt ge nog de slechtste niet.

MABEL: Wat hebt ge uitgespookt dat ge uw eigen weer moet excuseren?

ROD: Nee, de ochtend inspireert me, de ochtend zegt me wat ik moet zeggen.

MABEL: En de nacht?

ROD: De nacht was roze en doorzopen.

MABEL: Niet wat overdreven?

ROD: Absoluut niet!

MABEL: Bon. Komt ge mee?

ROD: Meekomen?

MABEL: Met mij. Mee naar huis.

ROD: Wat hoor ik nu?

MABEL: Rod, breng uw twee armen mee, want met die van mij alleen kom ik er niet.

ROD: Van mijn zondagen blijft ge af, Mabel.

MABEL: Weet ik. Maar vandaag is 't een uitzonderlijke dag.

ROD: Elke dag is uitzonderlijk.

MABEL: Doe het voor Martine.

ROD: Geen verzachtende omstandigheden.

MABEL: En toen we met de kinderen gingen ponyrijden?

ROD: Val dood.

MABEL: Godverdomme!

ROD: Wablieft? Klauwtjes uit? Komt ge mijn zondag verkloten? Zijt ge de olifant in mijn porseleinwinkel? Mabel, trek uw oren open voor wat ik u ga zeggen en nagel het misschien aan de binnenkant van uw koppige schedel: mijn zaterdagen zijn sacraal en mijn zondagen zijn de apocalyps van mijn zaterdagen. Ge blijft daar met uw pikkels af want anders gaat ge er twee minuten niet goed van zijn.

MABEL: Hoe laat mag ik u verwachten?

ROD: Weet ik niet. Niet het minste gedacht.

MABEL: 't Is 't feest van Martine en dat is van belang. 't Is vandaag precies twee maanden geleden dat Frank gestorven is.

ROD: Frank... Bon, tot hoe laat mag ik opblijven?

MABEL: Om één uur laten we 't knallen.

ROD: Eén uur?

MABEL: Ziet dat ge 'r zijt.

ROD: Om één uur?

MABEL: Afgesproken.

ROD: Tot dan.

Rod zendt haar een kushandje dat zij opvangt.

MABEL: Die ga ik bewaren voor een betere dag.

Het zwijgen van een geweer.

Minou blijft naar zijn uurwerk staren.

MINOU: Nog 47 seconden.

MINOUCH: Ge zijt het precies niet vergeten.

MINOU: Nee.

MINOUCH: 't Doet toch deugd, zo'n uurtje rust. We zouden er een gewoonte moeten van maken.

MINOU: Compleet maft. (*Pauze.*) Nog 30 seconden.

MINOUCH: Ik mag mijn artikel toch tenminste uitlezen?

MINOU: Nee.

MINOUCH: Ge zult het interessant vinden, 't gaat over wapentrafiiek in Mali. 't Schijnt dat het daar gevaarlijk is voor vreemdelingen. Ze hebben daar de skeletten van twee Zwitserse toeristen gevonden, in 't midden van de Sahara.

MINOU: Minouch!

MINOUCH: Ja.

MINOU: Waarom leest ge zo'n dinges?

MINOUCH: (*Denkt na.*) Wilt ge echt dat ik u dat uitleg?

MINOU: Nee. (*Pauze.*) Nog 5 seconden.

Minou en Minouche staan op. Minouch gaat naar de werpmachine.

MINOU: Oké. Pull!

Kleiduij. Minou trekt aan de haan. Het geweer klikt maar schiet niet.

MINOU en MINOUCH: Hu?

MINOUCH: Ge zoudt zeggen dat het...

MINOU: Weet ik.

MINOUCH: Niks.

MINOU: Weet ik. Ik heb het gehoord. (*Controleert het wapen op alle mogelijke manieren.*) Komaan, zeg!

MINOUCH: En daarjuist ging het nog zo goed.

MINOU: Weet ik. Weet ik! Heb er zelf mee geschoten, Minouch.

MINOUCH: Excuseer.

Minou probeert opnieuw. Weer niets.

MINOUCH: Komaan zeg!

MINOU: Niet mogelijk.

MINOUCH: Da's raar.

MINOU: Wat moet ik nu doen?

MINOUCH: 't Komt wel in orde.

MINOU: Hoe?

MINOUCH: Dat weet ik niet. Hebt ge er niet zitten aan prutsen toen ge 't gekuist hebt?

MINOU: Haal 't andere.

MINOUCH: Welk andere?

MINOU: 't Andere, Minouch. De oude 30 -30 van onze pa.

MINOUCH: Waar is...

MINOU: Kelder. Gesloten kast.

MINOUCH: Ik ben al weg, Minou. En ik zou graag hebben dat ge kalm blijft.

Minouch af. Minou weet niet wat doen met het geweer. Ten slotte verliest hij zijn zelfbeheersing en slaat hij het tegen de grote verroeste ton.

Half Tien.

De club van de mama's.

De twee Martine's op. Bij Mabel begint het op een feest te lijken.

MARTINE 2: Een goed gedacht, dat van die versierde stoelen.

MABEL: Te laat komen is een gebrek aan beleefdheid.

MARTINE 1 en 2 : Ook een goeiedag!

MABEL: We hadden afgesproken om negen uur.

MARTINE 1 en 2 : Wij excuseren ons!

MARTINE 1: 't Wil lukken dat Sami zijn neus juist moest beginnen bloeden.

MARTINE 2: En Luna eiste mijn borsten op.

MABEL: Altijd excuusjes.

MARTINE 2: Sami! Zet uw bril op, jongen, dat ge ziet waar ge loopt!

MABEL: Zeg eens goeiedag tegen Sami, ventje! En ondertussen zit ik hier op u te wachten gelijk een domme koe.

MARTINE 1 en 2 : Wij hebben ons al geëxcuseerd!

MARTINE 2: We hadden eventueel wel kunnen bellen.

MABEL: Altijd dezelfde die met de gebakken peren zit.

MARTINE 2: Kan 't wat minder waar Martine bij staat. Precies of gij hebt al veel erger meegemaakt.

MABEL: Doe ik om ter meest of wat?

MARTINE 2: We kunnen er altijd een wedstrijd van maken, als ge wilt.

MARTINE 1: Zeg, meisjes. 't Is mijn verjaardag.

MARTINE 2: Al een poos niet meer gevogeld, Mabeltje.

MABEL: Perverse trut!

MARTINE 1: Mijn verjaardag!!

Stilte. Dan begint Martine 2: "Gelukkige verjaardag, Martine". En Mabel volgt.

MABEL: Allee, ga zitten alle twee. Ik ga u een schitterend feest maken, zu Martine.

Ze gaan zitten. Lange stilte.

MARTINE 2: Die stilte...

MABEL: Hè!

Stilte.

MARTINE 2: Die stilte...

MABEL: Had ge die nog niet eerder gehoord?

MARTINE 2: Die stilte doet mij goesting krijgen om te vogelen.

MABEL: Absoluut niet in staat om zich efkes in te houden.

MARTINE 2: Mabel, is 't van het woord 'vogelen' dat ge zo kribbig zijt of is 't omdat ge iemand tegenkomt die gewoon gelukkig is?

MABEL: Zijt eens origineel, mens.

MARTINE 1: Die stilte is verre van opwindend.

MARTINE 2: Vindt ge? Kweenie... Vogelen als remedie tegen de stilte. Volgens mij is er geen betere manier om ze tegen te gaan. Met jaaa... uh, oe, au, bijna... wacht, nog efkes, ja nu, nu, ik kom, ik kom!

MABEL: Uitputtend...

MARTINE 2: Onder de huid zit een pak energie, Mabel. Wat is er verkeerd dat zo'n prachtig glad weefsel zich voortdurend vernieuwt door te vogelen?

MABEL: Omdat er ook brood op de plank moet komen.

MARTINE 2: Gij, gij windt er geen doekjes om.

Stilte.

MARTINE 1: Ik wou dat vandaag al gisteren was.

MABEL: Zeg, 't is uw verjaardag!

MARTINE 1: Ik heb het over de teraardebestelling.

MARTINE 1 en 2: Assezondag.

Stilte.

MABEL: Dikke proficiat om het zo goed geheim te houden.

MARTINE 1: Het was een spontane beslissing, ge kon het niet direct weten. 't Idee is me vanmorgen maar te binnen geschoten. Ik heb het aan Martine gezegd omdat wij

aan mekaar alles vertellen.

MABEL: Nondepotverdestoemmenaap!

MARTINE 1 en 2: Ja, en dan?

MABEL: Een begrafenis met kleurenslingers, ballonnetjes en feesthoedjes. Ja, hallo zeg!
Als ik dat geweten had, dan had ik het een stukske soberder aangepakt.

MARTINE 1: Van geen belang. 't Is een viering. Ik wil kleur, kinderen die lopen te krijsen,
plezante muziek. Komt allemaal in orde. Van geen belang.

MABEL: Ik zou graag hebben dat ge mij in 't vervolg informeert.

MARTINE 1 en 2: Niemand van gestorven!

Stilte.

MABEL: Goed.

De twee Martine's leggen tegelijk hun handen op hun buik.

MARTINE 1 en 2: Ik krijg een schop!

MARTINE 1 en 2: Gij ook?

MARTINE 1 en 2: 't Is niet waar!

De Martine's barsten in lachen uit.

MABEL: *(Tot zichzelf.)* Ik zit hier in de verkeerde film.

Mabel raakt ook haar buik aan, maar eerder alsof het haar bang maakt. De Martine's blijven lachen. Mabel neemt een walkman die ergens rondslingert en plaatst de oorstukjes op haar buik. De Martine's houden op met lachen.

MARTINE 1: Dat doe ik ook.

MARTINE 2: Ik ook! *(Ze lacht weer.)* Wat laat gij hem luisteren?

MARTINE 1: Franse chansonniers. En gij?

MARTINE 2: Muziek van de Indianen

MARTINE 1: En gij, Mabel?

MABEL: Het nieuws.

Stilte.

MARTINE 2: Het nieuws?

MABEL: Ik wil dat het een slimmeke wordt.

MARTINE 1: Dat is... echt speciaal.

MABEL: Ik weet dat ik niet mag zeggen wat ik nu ga zeggen, maar volgens mij is kinderen op de wereld zetten onze aangeboren idiotie doorgeven als een besmettelijke ziekte. Ge moet geen klein beetje pretentius zijn om uw eigen ik in een kind te stoppen.

MARTINE 1: Ge moogt uw eigen niet zo haten.

MARTINE 2: Ge zit al bijna aan nummer vier.

MABEL: Precies of dat wist ik nog niet.

MARTINE 1 en 2: Ge kon evengoed zonder gebleven zijn.

MABEL: Liever een slechte moeder dan een moordenares.

MARTINE 2: Niks slechte moeder. Achter uw gevloek zit een massa liefde.

MABEL: Misschien.

MARTINE 1: Is dat nu niet triestig. (*Ze begint te wenen.*)

MARTINE 2: Wat is er triestig?

MARTINE 1: 'k Weet niet. Alles... Niks...

MABEL: 't Is uw verjaardag.

MARTINE 1: Dat is het hem juist. 't Is zo zielig.

Plots beginnen ze alle drie te lachen.

MARTINE 1: Ik weet niet of het echt zo grappig is.

MARTINE 2: Maar jawel, het is grappig!

MARTINE 1: Ik weet niet. Wat ik wel weet is dat ik van een halve wees ga bevallen. Mijn kind zal in tranen op de wereld komen.

MABEL: Zoals zovele baby's, Martine.

MARTINE 1: Ik heb het wel over echte tranen.

Ze huilt. Martine 2 troost haar. Mabel besluit ballonnetjes op te blazen.

De club van de papa's

Rod houdt net op met conditietraining wanneer Burn met een krat bier verschijnt.

BURN: Vertel mij iets over een vriend.

ROD: Kan niet, gij hebt geen vrienden.

BURN: Een echte vriend zou opgemerkt hebben, toen ik hem zei dat ik met mijn dochter van zes maanden koekoek ging doen: “Ge zijt een formidabele papa, maar doe eerst die beha af”.

ROD: Ik had het niet eens gezien, jong.

BURN: Rod, met een scharlakenrode beha kunt ge moeilijk onzichtbaar blijven.

ROD: Hoezo? Heeft ze u op heterdaad betrappt?

BURN: Nee, want ik heb zelfs nog een jachttrofee meegebracht. Hier zie!

Hij haalt het broekje van Martine 2 boven en doet het rond zijn bovenarm als een mouwband. Rod rolt een joint.

ROD: De film van uw leven, dat kan alleen maar pure porno zijn.

BURN: Uitgenomen 's zaterdags als wij naar De Kampioen gaan. (*Pauze.*) Zeg, denkt ge dat ik me nog aan mijn dochter kan vertonen als ik zo'n stommiteiten uithaal?

ROD: Op de leeftijd van zes maanden woont er nog geen geweten in de ziel van een kind.

BURN: Kan dat dan niet als een soort nachtmerrie in haar hoofdje blijven hangen?

ROD: Wonderlijke gedachte.

BURN: Baby-zijn, dat moet ongetwijfeld zin hebben.

ROD: Baby-zijn dient om dik te worden door melk en liefde. En liefde, die kunt ge doorgeven, met of zonder Kutje-roer-me-niet op uw kop.

BURN: Da's waar.

Stilte.

ROD: Overall zijn er baby's, bolronde buikjes vol leven, dikke, vette liefdesbrij die door onze straat stroomt.

BURN: Zo heb ik mijn straat graag.

ROD: Het jaagt de doden weg. (*Pauze.*) Niet allemaal.

BURN: Ik zweer u, serieus, dat Luna het tegengif is voor Frank.

ROD: Tegengif voor Frank bestaat niet, da's een valstrik voor klootzakken.

BURN: Zie maar dat ge niet te ver gaat.

ROD: Ik ben bad trips gewoon.

BURN: Niet te ver gaan, mijn vriend.

ROD: Gij, gij bezit het talent om gelukkig te zijn. Zoiets kunt gij dus niet begrijpen. Dat is de kink in de kabel van onze vriendschap.

BURN: Ik begrijp dat perfect. (*Stilte.*) Mijn begripsvermogen is nog altijd glashelder, Rod.

ROD: Zal wel.

BURN: Ik begrijp dat gij kracht zoekt om dingen te veranderen. Ik weet dat uw beeld in de spiegel op een zwart gat lijkt, het zwarte gat waarin Frank verdwenen is. Ik begrijp best dat uw demonen u elke dag opnieuw een pak schuldbesef aanpraten.

ROD: Omdat ik de tekens ontcijferd heb.

BURN: Tekens?

ROD: *Dé* tekens! De elleboogstootjes die Frank me gegeven heeft voor hij zijn nek in de strop stak.

BURN: Nieuwe tekens?

ROD: Dezelfde, maar met een ander oogpunt.

BURN: Dat heb ik allemaal al gehoord.

ROD: Luister...

BURN: Laat me raden, ge hebt de schuldige eindelijk gevonden.

ROD: De schuldige staat voor u en buigt diep van pure schaamte. Ik weet dat ik het ben. Nu pas begrijp ik de tekens. Ik kon ze niet eerder zien, omdat de wanhoop van Frank aldoor de vorm van een glimlach had.

BURN: De enige schuldige is Frank. De moordenaars van Frank? Zijn twee armen!

ROD: Luister. Ik heb alles opgeschreven. (*Hij haalt "Zijn Pijn" boven.*) Op 25 juli 2005 is Frank gegaan. 't Was een maandag. De 22e, de vrijdag, hebben ze op de ranch waar ik werk in de bedding van de rivier die de landerijen in twee splitst, Ali gevonden; verdronken. Ali is de halfbloed hengst waarmee mijn bazen grootse plannen voor de toekomst hadden. Ali is verdronken in drie voet water op twee meter van de oever. We denken dat hij zich van de steile helling naar beneden heeft gegooid om bij 't water te

geraken. Ali heeft beide voorpoten gebroken en heeft een doodstrijd van vijf lange minuten gehad. Alleen zijn achterhand stak boven water. Het triestigste dat ik ooit gezien heb. Een paard, waarvan men zegt dat het de majesteit onder de dieren is, een paard kan zelfs een staat maken. Ge verwacht er u niet aan het dood aan te treffen in een modderpoel.

BURN: Het verband met Frank?

ROD: Elke keer dat ik dat paard trainde, moest ik aan Frank denken. De manier waarop Ali reageerde op gezag, mijn bevelen weerstond, dat was Frank. De drie voet water die Ali heeft gedood, was de afwezigheid van problemen in het leven van Frank. In die zijn leven verliep alles vlot.

BURN: We kennen van Frank alleen de stukjes en brokjes die hij ons wenste te tonen.

ROD: Om het even, als ik het gezicht van Frank in dat van het verdronken paard wil zien, dan is dat mijn verantwoordelijkheid. En nog iets. De zondag daarvoor. In een droom zag ik Frank, onder het bloed, rechtstaand op een meer van glad metaal, een volmaakt oppervlak, terwijl hij de armen uitstak als in een smeekbede. Ik begon naar hem toe te lopen en hoe dichterbij ik hem naderde, hoe meer zijn gelaat oplichtte. Toen ik op zijn hoogte kwam, was Frank heel rustig. Hij opende zijn mond om te vragen: "Denkt gij dat Indianen maïs pellen?" Ik bekeek hem van kop tot teen; geen bloed meer, geen bermuda's of sloffen. Rondom ons was het metalen meer veranderd in een gigantische picknicktafel.

BURN: Dat was een delirium.

ROD: Het betekent dat Frank aan het sterven was, terwijl hij deed alsof alles vlot verliep.

BURN: Wat had ge dan moeten doen? Als ge de tekens had kunnen lezen, had ge u dan misschien moeten verkleden in superman of zo? Of hem stiepelzat voeren en hem uw top tien aan vuil moppen vertellen?

ROD: Dan zou ik hem gezegd hebben dat het leven de moeite waard is.

BURN: Dat zou geen scheid aan de situatie veranderd hebben, want na zo'n lange, gelukkige avond vol gejammer, zou Frank *alleen* naar huis zijn gegaan, zou hij zichzelf bijeen gescharreld hebben met de spoken die hij ons nooit heeft getoond en dan zou hij zich *alleen* opgehangen hebben, wat gebeurd is, aan de dikste tak die hij kon vinden.

Lange pauze.

ROD: Wat gaat zo'n schande nog kunnen wegwassen?

BURN: De tijd, de wind in het lover, de seizoenen die van kostuum veranderen.

Stilte.

ROD: Het is deze streek die Frank gedood heeft.

BURN: 'k Zou het niet weten.

Stilte.

ROD: Wij, wij zijn ook dood. We zijn niet beter af dan hij.

BURN: Wij zitten opgescheept met het leven.

ROD: En met lafheid. (*Stilte.*) Ik heb altijd willen weten welk weer het zal zijn op de dag dat ik ga beseffen dat mijn leven een dikke flop is. Waarschijnlijk dat van vandaag.

BURN: Hou op, man; uw geluk werkt aanstekelijk. Een ding is duidelijk. Na vandaag zal het beter gaan.

ROD: Dat feest voor Martine, wat vindt ge daarvan?

BURN: Minder dan van de begrafenis van Frank.

ROD: Dat van de as, is dat vandaag?

BURN: Ja, bij 't feest. Ik ben uitgekozen als drager.

ROD: Hebt ge de as hier?

BURN: Zeker, maat. Frank rust in de koele berging, tussen een pot augurken en eendenpastij.

ROD: Ge zijt aan 't zeveren.

BURN: Ik zweer het.

ROD: Mag ik het zien?

BURN: Direct?

ROD: Ja. (*Stilte.*) Burn!

BURN: Nu direct?

ROD: Waarom niet?

Stilte.

BURN: Direct zo niet.

ROD: Oké.

Tranen drogen.

Martine 1 huilt. Martine 2 probeert zo goed en zo kwaad als het kan een slinger van popcorn op te hangen.

MARTINE 2: Dat marcheert hier van geen kanten. *(Ze prikt zich.)* Au!

MARTINE 1: Martine, ge gaat u nog zeer doen.

MABEL: Martine, we weten al dat ge goed kunt huilen. Hou u wat in, we zullen er niet kwaad voor zijn.

MARTINE 1: Ik heb niet graag dat iemand zeer heeft.

MABEL: Er is geen been gebroken, alleen een prikje in de pink.

MARTINE 1: Ik weet het. Ik zou niet mogen huilen, want ik wil een perfect verjaardagsfeest.

MABEL: En die krijgt ge. Het tegenovergestelde denken is een belediging.

MARTINE 1: Nee, Sami, mama huilt niet, de wind heeft iets in haar oog geblazen.

MABEL: Ventje, laat de tweeling met rust. Dat is geen speelgoed, zu. Dat zijn uw zusjes.

MARTINE 2: *(Tot Mabel.)* Hebt ge me niet gezegd tien voet?

MABEL: Jawel.

MARTINE 2: Zo'n broel kunt ge toch kopen?

MABEL: Waarom kopen als ge 't zelf kunt maken?

MARTINE 2: Omdat zelf broel maken, op de lijst van plezante dingetjes, net onder de gescheurde teennagel staat.

MABEL: Als ge 'r meer verstand van had, dan had ge misschien minder werk.

MARTINE 2: Is dat nu van de warmte of van uw gezaag dat ik last begin te krijgen?

MARTINE 1: Sami, niet in de put spelen, ge gaat u vuil maken. Ik heb zo de indruk dat de minuten er hun tijd voor nemen. Op de dag van mijn verjaardag is 't altijd zelfde. Toen ik klein was had ik de indruk dat de tijd stilstond. En toen de grote dag dan eindelijk was aangebroken, jaagde ik mezelf zo op dat ik wel een uur lang kon staan kotsen.

MABEL: Niets zo interessant als een verjaardagsfeest.

MARTINE: En dan hebt ge goesting om er vierkant uw gat aan te vegen en er een eeuwigheid over te doen om uw kaarsen uit te blazen. Sami, stop ermee, ge wordt daar draaierig van.

MABEL: Ventje, laat uw collectie messen eens aan Sami zien. Martine, ik bezorg u een schitterend feest.

MARTINE 2: Als we 't nu nog niet weten....

MABEL: Dat is iets dat geen mens mij kan afpakken, zie: de kunst om feestjes te bouwen. Misschien groeien mijn kinderen niet de goeie richting uit, maar ik ben er alleszins zeker van dat ze zullen plezier hebben als er feest is. Om hen te zien glimlachen heb ik alles over. Waarom zijt ge nu aan 't wenen? Heeft uw zus u pijn gedaan? Zoek uw broer en zeg hem dat hij haar straft. Daarna moogt ge u in de keuken een snoepje gaan nemen.

MARTINE 1: Mijn verjaardag.

MABEL: Pietzak!

MARTINE 1: Vandaag is 't mijn verjaardag. (*Ze begint te wenen.*)

MABEL: Dat wil nog niet zeggen dat ge daarom al uw kraantjes moet opendraaien.

MARTINE 1: Sorry.

MARTINE 2: Bon. Ander onderwerp.

Martine 2 gaat bij de anderen zitten. Mabel staat op om de guirlandes te controleren.

MABEL: Zes voet? Da's toch bijlange niet lang genoeg? Ge ziet toch dat de es met de ahorn moet verbonden worden.

MARTINE 2: Ik heb gezegd: ander onderwerp! Ik ga nog aan uw haar moeten trekken!

MABEL: Ik leen u mijn huis, ik doe het onmogelijke om er een uitzonderlijk feest van te maken. Zou het dan te veel gevraagd zijn als ge een beetje meewerkt?

MARTINE 2: Wat doe ik anders sinds half tien vanmorgen?

MABEL: Mijn voeten uithangen.

MARTINE 2: Wablieft?

MABEL: Ik wil dat ge me helpt, niet dat ge me afbekt.

MARTINE 2: Gij hebt geluk dat ik een welopgevoed meisje ben. Want ik zou u, goed luid, want anders verstaat ge het toch niet, alle vloeken laten horen die ik ken. Ik kan er zelfs uitvinden, als ge wilt.

MARTINE 1: Geef eens een voorbeeld.

MARTINE 2: Godskemèrdenondeverdjuuskepotvermiljaardegodver! Content?

Stilte. Mabel en Martine 2, elk in hun hoek, beginnen plots tegen mekaar op te schreeuwen.

MARTINE 1: Meisjes! (*Stilte.*) Ik weet wat we nodig hebben. Staat er een uur op het nemen van de eerste slok?

MARTINE 2: Ik dacht van niet.

MARTINE 1: (*Staat op.*) Ik word hier compleet onnozel! Allee, wat moet ge hebben?

MABEL: Martine, ge gaat zitten. Het is aan mij om dat te doen.

MARTINE 1: Ik heb goesting om zelf een keer iets te doen.

MABEL: Ge zijt hier bij ons te gast. Drie koffie Baileys. Voilà!

MARTINE 1: Klinkt perfect. (*Mabel af.*) Gij hebt 's morgens 't humeur van een volwassen nijlpaard, gij.

MARTINE 2: Is dat nu niet wreed? Ik heb het weer allemaal gedaan!

Nieuwe geweren en warme truien.

Minouch komt van thuis. Ze heeft een oud geweer bij. Ze heeft ook wat anders aangetrokken: een nieuwe trui, erg modieus.

MINOUCH: Ik heb hem, Minou. Maar ik heb de kelder wel ondersteboven moeten keren.

MINOU: Geef.

MINOUCH: Na een uur dacht ik dat ge me zoudt komen helpen, maar ge zijt precies vergeten waar ik zat. Wat hebt ge ondertussen uitgespookt?

MINOU: Tedju!

MINOUCH: Wat hebt ge met dat geweer uitgestoken, zeg?

Stilte. Minou controleert het tweede geweer.

MINOUCH: Goed. (*Stilte.*) Merkt ge niks op?

MINOU: Nee. Geweer is in orde.

Minouch zet een cassetje op.

De dood zien.

Burn heeft net een joint gerookt die hij verbrijzelt onder zijn hiel.

BURN: Waarom wilt ge die as nu absoluut zien?

ROD: Kurieuzeneus.

BURN: Morbide, ja...

ROD: Gewoon eens in de pot kijken.

BURN: Nee, da's mij veel te bizar.

ROD: Voor de Frank. Een herinnering. Twee vrienden die zich voor de laatste keer over hun onafscheidelijke vriend buigen. Een laatste rondje, een laatste eresaluut van de drie-eenheid.

Stilte.

BURN: Gij zult het wel zeggen, gij.

ROD: Ik spreek voor ons twee. Hebt gij al eens gekeken?

BURN: Nee, ik durfde niet.

ROD: Ga ze halen, voor ik van gedachte verander. *(Burn loopt af.)*

Daar zijn de duiven weer.

Minou heeft het geweer geïnspecteerd en maakt zich klaar om te schieten.

MINOU: Pull!

MINOUCH: 'k Was efkes op de andere planeet.

MINOU: Geen tijd voor.

MINOUCH: Sorry.

MINOU: Pull!!

Kleiduij. Schot.

MABEL: Allee vooruit, 't spel begint weer!

Kleiduij. Schot.

ROD: Ze zijn weer op 't oorlogspad.

Kleiduij. Schot.

MARTINE 1 en 2: Pang! Pang!

Kleiduij. Weer een klik, het geweer gaat niet af. Minou brult van woede.

MINOU: Rhaaaa!!

MINOUCH: 't Is niet waar, hè!

MINOU: Complot! Compleet catastroof!

MINOUCH: Blijf kalm, Minou.

MINOU: Dikke flop! Getrapte flogans! Flopfeest!

MINOUCH: *(Na lange pauze.)* Blijf vandaag bij mij, Minou.

MINOU: Hm hm... *(Stilte.)* Geen tijd voor uw programma?

MINOUCH: Jawel, maar ik neem het op. 't Is zondag.

MINOU: Mij goed.

MINOUCH: Waarom?

MINOU: Niets.

MINOUCH: Bon. *(Ze neemt een tijdschrift.)* Ik blijf hier zitten. Als ge me soms iets zoudt willen zeggen...

Dertien uur.

Roulette.

De decoratie is nu volledig afgewerkt.. Martine 2 is Martine 1 naar eigen smaak aan het optutten. Mabel, die een beetje apart zit, wordt ongeduldig. De twee Martine's zijn al aan de wijn toe.

MARTINE 2: 't Is echt een tof spelletje. 't Is gelijk een magnetische roulette die ge op uw frigo kunt zetten. De vakjes komen overeen met posities: missionaris, op z'n hondjes, pijpen, beffen, langs achter, ge kent dat wel... Andere vakjes komen dan overeen met plaatsen in het huis: op de trap, in de badkamer, de garage, op de keukentafel. Ge doet de naald draaien en die zegt u waar en hoe ge u moet laten pakken. Dat gaat daar nogal een gang tussen den Burn en mij.

MARTINE 1: 't Ziet er wel plezant uit.

MABEL: *(Kijkt op haar uurwerk.)* Een uur...

MARTINE 2: 't Zou hier zo stilaan moeten vollopen.

MABEL: Als ze ons niet vergeten zijn.

MARTINE 1: Mij zullen ze niet vergeten.

MABEL: Pas maar op: als ge moet concurreren met gin, speed en marihuana...

MARTINE 1 en 2: Ze zullen ons niet vergeten zijn.

MARTINE 2: Ik bedoel dat we ons vogelen een beetje proberen plezanter te maken. Echt, 't is dé remedie als 't gewoonte wordt. De duim hoog in de hemel steken, noemt den Burn het.

MABEL: 't Is al na één.

MARTINE 2: Rustig, Mabel.

MABEL: Als ge moet zitten blijven wachten is er niks plezants meer aan.

De Martine's barsten in lachen uit.

MARTINE 2: Mabel, ge zijt ongelooflijk.

MABEL: Wat?

MARTINE 1: De manier waarop dat gij een smoel kunt trekken die tot aan uw pelouseke zakt.

MABEL: Ik weet niet waar dat ik het geduld blijf halen.

MARTINE 1 en 2: Serieus?

Opnieuw gelach.

MABEL: Lach gerust met mij, lieve meisjes. *(Ze kan zichzelf echter moeilijk inhouden.)*

MARTINE 1 en 2: Allee, 't is goed...

Pauze. Het lachpoeder daalt langzaam neer.

MARTINE 1: Een relatie die even brutaal en koud is als in een film.

MARTINE 2: Pardon?

MARTINE 1: Dat heb ik nodig. Eens goed mijn gang gaan, rok omhoog, met meneer X ergens in een louche kroeg.

MARTINE 2: Martine!

MABEL: Komaan, zeg.

MARTINE 1: Geen sentimentele prietpraat. Bam, direct vollen bak!

MARTINE 2: Maar meisje toch.

MARTINE 1: Waarom niet? Ben ik niet goed genoeg meer? Een soort gebruikte pamper?

MARTINE 2: Is 't zo erg?

MARTINE 1: 't Is nog erger. Ik ben leeg. Wie heeft er nu goesting om met een spook te gaan slapen?

MARTINE 2: Zeg zoiets niet, schatje. Gij verdient toch beter?

MARTINE 1: Och ja, da's waar ook. Gij verstaat toch zo goed wat ik allemaal meemaak, hé.

MARTINE 2: Maar allee, kom zeg.

MARTINE 1: Gaan we nu starten of niet?

MABEL: Geef me de tijd om Rod op te kloppen en we beginnen eraan.

MARTINE 1: Om dat te zien wil ik nog afdokken.

MABEL: Voor ons feestvarkentje is 't gratis voor niks. Ventje, kom er maar uit. Ge zijt al genoeg gestraft. Ga uw haar kammen, het feest gaat beginnen.

MARTINE 2: Ge hebt alleen tijd nodig, Martine.

MARTINE 1: Dat weet ik. Ik heb goesting om eens flink uit de bol te gaan. Dans met mij.

MARTINE 2: Dan moeten we eerst muziek hebben.

MARTINE1: Dans met mij.

De Martine's dansen, zonder muziek, op een melodie die ze neuriën.

MABEL: Niemand gaat mijn feestjes verknoeien.

MARTINE 1 en 2: Hoe laat is 't?

MABEL: Kwart na één.

Mabel vliegt erin.

ROD: Een kwartiertje, is dat nu zo erg... Zelfs als ik me concentreer, vliegt de wereld nog gelijk een draaimolen.

MABEL: Rod, ik ga dat feest lang niet op mijn knieën zitten.

MARTINE 2: Burn, kom.

BURN: 't Is op die kloot daar dat ge moet schieten, mijn hartendiefje, niet op mij.

MABEL: Ge hebt mij gezegd, om één uur.

ROD: We drinken alleen maar een allerlaatste biertje.

MABEL: Ja, het allerlaatste voor dat andere dat daarna komt.

MARTINE 2: Neem dat dan mee.

MABEL: Rod jong, hoe zit het ?

BURN: Ik doe niks anders dan tegen meneer daar zeggen dat we moeten gaan.

ROD: Smerige leugenaar.

BURN: Toen ik hier toekwam met de as van Frank...

ROD: ... hebben we besloten om alle drie samen een biertje te drinken. We hebben zelfs een flesje afgetrokken voor de Frank.

BURN: Dat was zijn gedacht.

MARTINE 2: En wie gaat dat uitdrinken?

ROD: De tijd, de grond... We hebben nog niks beslist.

MARTINE 1: Mannekes! Frank dronk geen bier. Frank kapte alleen wijn binnen. En sterke drank.

BURN: Als we dat niet zouden weten, Martine.

ROD: 't Is voor de genre. Allee, Mabel. De laatste met de Frank.

Pauze.

MABEL: Eentje.

ROD: Gij zijt een onbeschrijflijk vrouwmens.

MABEL: Pas maar goed op. Ik weet dat ge ze kunt binnenkappen.

MARTINE 2: Van 't zelfde, Burn.

MARTINE 1: Ik wil een perfect verjaardagsfeest. Komt ge nu?

ROD: Martineke, ge kunt u in de verste verte niet inbeelden hoe dat we staan te trappelen om te mogen komen.

MARTINE 1: Woe-hoeoe!

Omdat Bloemen Vleugels hebben.

MARTINE 2: Martine, 't is omdat de heren er nog altijd niet zijn dat ge uw eerste cadeau verdient.

MABEL: Ge zoudt nog efkes kunnen wachten.

MARTINE 2: Nee.

MABEL: 't Is nog geen tijd voor cadeautjes. Ik wil dat iedereen er eerst is.

MARTINE 1: Dat geeft niet.

MABEL: Ik organiseer. Ik weet wat geeft of niet.

MARTINE 2: Ik geef Martine een erg persoonlijk geschenk. Als de jongens hier waren, zou ik rood worden tot achter mijn oren en ik wil niet dat iemand ons plezier komt bederven.

MARTINE 1: Mabel, ik wil een cadeau. Ik denk dat het me goed zal doen.

MABEL: Oké! Gooi mijn planning dan maar overhoop.

MARTINE 1: Mijn cadeautje?

MARTINE 2: Jaja. Direct, zie. (*Lange pauze. Martine 2 is erg ontroerd.*) Martine, mijn liefste vriendin, mijn schat, ik weet dat het jaar dat voorbij is voor u kan tellen wat tegenslagen en open wonden betreft. Maar ik weet ook dat gij van staal en beton zijt. Daarom hoop ik dat ge nog ergens een lichtje laat branden. (*Ze weent.*) Martine, het spijt me van mijn cadeau, het spijt me van mijn gedicht.

MARTINE 1: Een gedicht?

MABEL: Een gedicht.

MARTINE 2: Dat ik geschreven heb in de loop van de tien jaren die ons binden. Met alle vriendschap die ik voor u voel. (*Ze weent.*) *Omdat Bloemen Vleugels hebben.*

MARTINE 1: Is dat de titel?

MARTINE 2: Ja.

MABEL: Een bloem die vleugels heeft, dat heet niet bloem, dat heet vlinder.

MARTINE 1: Spelbreker!

MABEL: Sorry.

MARTINE 2: *Omdat Bloemen Vleugels hebben*

Zult ge met iedere lente wellicht denken

*Dat de kolibries ons de liedjes
Van Gloria Estefan schenken.*

Mabel en Martine 1 lachen.

MARTINE 2: Hm,hm...

*Ge zult wellicht denken
Dat koeien, 's avonds na het schransen
In 't geniep de tango dansen.*

Mabel schiet in een lach.

MARTINE 2: *Dat alle beken en grachten*

*Alleen hun best doen om
Naar de rivier te trachten.*

Mabel krijgt de slappe lach.

MARTINE 1: Mabel, alstublieft.

MABEL: Ik kan er niks aan doen.

Mabel doet haar best om niet in lachen uit te barsten. Het lukt niet.

MARTINE 2: Ge affronteert mij, Mabel.

MABEL: Neenee. Excuseer. Sorry. Ik ga efkes weg. *(Lacht.)*

MARTINE 1: Breng ons een gin-tonic mee.

MABEL: Oké. *(Lachend af.)*

MARTINE 2: *Ge zult wellicht denken*

*Dat elk moment een springplank is
Naar een leven vol plezier
Dat is helemaal
Juist gedacht.
Maakt een brekend hart geluid?
Nee.
Kan een bloem vliegen?
Ja.*

Voilà. Dat was 't. Ik zie u graag. Gelukkige verjaardag.

MARTINE 1: Oh, Martine, bedankt. Het is schitterend. (*Ze weent van vreugde. M1 en M2 omarmen mekaar.*) Ik voel het. Dit wordt echt mijn feest.

MARTINE 2: Smijt er u in. Gelukkige verjaardag.

MABEL: (*Op met 3 gin-tonics.*) Martine, wilt ge me excuseren. Ik meen het.

Mabel dacht dat ze zichzelf onder controle had, maar barst weer in een slappe lach uit.

MARTINE 2: Lach maar gerust, Mabel. Ik geniet echt van u te zien lachen. Die kans krijg ik niet dikwijls.

MABEL: 't Is het allereerste gedicht dat ik hoor.

MARTINE 2: 't Is het allereerste gedicht dat ik schreef.

Kalmte en rust.

MARTINE 1: Mabel, of ge het nu wel of niet voorzien hebt in uw planning, ge gaat ons laten dansen. Nu direct.

MABEL: Heb ik niks op tegen. (*Af.*)

Ice tea.

Minou blijft in snel tempo drinken. Minouch sluit haar tijdschrift en kijkt naar haar horloge.

MINOUCH: Twee uur. Geen teken van leven van de ganzen.

MINOU: Foert...

Stilte.

MINOUCH: Hebt ge echt geen goesting om mij iets te zeggen?

Stilte.

MINOUCH: We kunnen 't cassetje van onze *trouw* misschien eens afdraaien?

Stilte.

MINOUCH: Bon, ik weet dat ge hem niet gesuikerd genoeg vindt, maar ik ga ice tea maken.
Van die echte.

Ze staat op.

MINOUCH: Ik zou voor u echt graag iets willen doen.

Stilte. Ze gaat af.

Martine huilt.

Feestmuziek! Martine 1 danst en weent terwijl ze een gin tonic drinkt. Mabel en Martine 2 zijn dicht in haar buurt.

MARTINE 1: Straffer die muziek!

MABEL: 't Staat al op zijn maximum!

MARTINE 1: Straffer die gin tonic!

MARTINE 2: Dat is al uwen vierden op een half uur tijd!

MARTINE 1: Dat trekt hier op niks! De pot op met mijn zogenaamde gevonden vrede! De pot op met die asbroldinges! *(Ze weent.)*

MABEL: 't Is niet erg, Martine. Het feest gaat beginnen, al moesten we erdoor kreperen! Dit is een tof feest! Dit is een wreed tof feest! *(Af.)*

De loutering

De pot met as staat op de grond tussen Burn en Rod.

BURN: Ge wou het zien. Dat is het. Zijt ge nu content?

ROD: Ik kan niet uitleggen hoe vreselijk mij dat raakt.

BURN: 't Is niet meer dan as, man.

ROD: We moeten het mysterie doorgronden.

BURN: Voor de honderdste keer, Rod. Geen raadsels, geen verborgen sleutels, alleen as in een pot. Word wakker, makker. Dat is nu al bijna twee uur dat ge daar zit gelijk een luis op een kam.

ROD: Het verschijnen van Frank in de pot heeft me in een soort sjamaanse trance gebracht. Ik kan het u niet uitleggen, Burn. Als gij spreekt, hoor ik uw stem, maar 't is precies of ze me bereikt vanuit een telefoon van vroeger.

BURN: Hebben ze u nog nooit niet gezegd dat mengen nergens goed voor is?

ROD: 't Is geen kwestie van mengen, ik beleef een christiek moment.

BURN: Kom, we gaan naar 't feest.

ROD: Ik wil u niet kwetsen, Burn, maar nu naar 't feest gaan zou een onvergeeflijke fout zijn.

BURN: Waarom?

ROD: Ik weet niet waarom. Ik voel alleen dat we moeten wachten tot het antwoord zich in mijn geestesoor aandient.

BURN: Dikke zeveraar.

ROD: Ik ben niet zot. Probeer eens te zien wat ik zie. Het feit dat de as hier staat, heeft ongetwijfeld een bedoeling. Dat stof daar werd op onze weg gelegd.

BURN: Puur toeval, zoiets gebeurt alle dagen en het heeft niks te betekenen. Misschien alleen dat ik mijn job als drager van de as niet zal kunnen doen zoals het moet omwille van een dikke jan mijn kloten.

ROD: Onze verlossing zit in die pot daar.

BURN: Onze verlossing zit in ons vertrek! Move!

ROD: Dat weet ik.

BURN: Ons vrouwvolk zit op dit eigenste ogenblik waarschijnlijk plannetjes uit te broeden om ons levend 't vel af te stropen en om ons hart te stoven met sjalotjes. En gij, gij zit hier op uw gemak uw spookbeelden te masturberen terwijl ge naar een stoofpot zit te kijken die waarschijnlijk al eens gediend heeft om gestoomde patatjes op te warmen.

ROD: Burn, houd uw bakkes. Ik weet het.

BURN: Wat weet ge?

ROD: Ik weet. Onze loutering is voor het oog van mijn geest verschenen. Ik heb begrepen wat onze schande kan wegwassen. Alles is glashelder.

BURN: Wat?

ROD: De Frank zal niet terugkomen, ja? En 't is niet voor morgen dat we ons niet schuldig meer zullen voelen, ja? De oplossing is dat we moeten leven voor Frank, dat we hem in ons moeten dragen om hem langer te laten duren. We moeten Frank in een lijntje leggen.

BURN: Wablieft?

ROD: Hem opsnuiven. Neussnoep.

BURN: Watte?

Heel lange stilte. We horen een bus vol engeltjes passeren.

BURN: Van mijn leven niet.

ROD: Kameraad.

BURN: Van mijn leven niet.

ROD: Beste kameraad.

BURN: Tijdverlies van mijn botten.

ROD: Burn...

BURN: Er zit een apenkloot op de plaats van uw hart.

ROD: Luister, ik ben het, Rod. Er bestaat geen soort eeuwenoude demon die bezit heeft genomen van mijn lichaam.

BURN: Dit is het meest misselijkmakend idee dat ik in mijn leven al heb gehoord.

ROD: Dit idee is gewoon schitterend. De weg naar onze verlossing. Een klein gebaar, een dun lijntje als afscheid. Loutering via de neusgaten.

BURN: Beseft gij wel goed wat ge zegt? Wilt ge de Frank snuiven?

ROD: Precies.

BURN: Meent ge dat serieus dat ge de Frank wilt snuiven? Onze jeugdvriend?

ROD: Precies.

BURN: Ge zijt ziek, man.

ROD: Niet meer dan gij.

BURN: Ik blijf hier niet langer.

ROD: Hem in ons hebben, zal ons op mysterieuze manier in staat stellen om...

BURN: Ik wil dit niet meemaken.

ROD: ... in al wat we doen een nieuwe zingeving te ontdekken.

BURN: Dat ik het niet wil, dat ik het niet wil, niet wil, niet wil, niet, niet!

ROD: Deze as is als vernieuwende energie om ons bestaan aan te kunnen.

BURN: Ik zeg nee. (*Stilte.*) Ik snap echt niet op welk moment ge vandaag compleet kierewiet zijt geworden.

ROD: Oké. Bekijk het dan anders: alles wat bestaat, Burn, Rod, vrouwtjes, kindjes, honden, woelmuizen, kroppen sla, autobanden, stoelen, stukjes kaas... is niet meer dan een monsterachtige, compacte massa bruine materie. Wat hier in die pot zit is maar een miniminiem deeltje van die materie. Het is materie, net als coke. Ge hebt toch al coke gesnoven?

BURN: Vaneigens dat ik al coke heb gesnoven. Maar geen as.

ROD: Dat komt dus op 't zelfde neer.

BURN: Veel kans dat het enige dat ge van dat stof zult overhouden een vette koppijn is en een ferme bloedneus. Zeker geen openbaring, maar een stroom hemoglobine.

ROD: Ik ben bereid om dat risico te lopen.

BURN: Ik ga met u niet argumenteren, Rod. Luister, in die pot zit geen coke, maar ook geen Frank. Het is de as van Frank. En die is eigendom van Martine. Die al een uur op ons zit te wachten, hopen dat ze voor eens en voor altijd haar verdriet mag begraven.
KOMT ER NOG WAT VAN?

Burn wil de pot opnemen, maar Rod is iets vlugger en neemt hem.

BURN: Geef.

ROD: Gij zijt het niet waard dat ge Frank moogt dragen.

BURN: Geef.

ROD: Nee.

Ze staan oog in oog.

ROD: Weet ge nog toen we twaalf waren, ons verbond met bloed in het bos; ik, gij, de Frank, de gestolen bak bier, de druppeltjes bloed op het Zwitserse zakmes. Vandaag vraag ik u hetzelfde, dezelfde redeloosheid. Toen hebben we 't gedaan zonder ons af te vragen of het smerig was, of raar of complete waanzin. Ons verbond met bloed is nu ons verbond met as geworden. Meer niet.

BURN: We zijn geen twaalf meer.

ROD: Laat ge me in de steek, maat?

BURN: Dat moet dan de tweede kink in de kabel van onze vriendschap zijn. *(Stilte.)* Geef me de pot.

ROD: Ik weet niet wat ik moet zeggen.

BURN: Ge moet niks zeggen. Doe het gewoon. Geef.

Stilte.

ROD: Burn, sorry. *(Lange pauze.)* Sorry, Burn.

Lange pauze.

BURN: 't Is goed. Geef de as.

ROD: Pak me in uw armen.

BURN: Oké. Klein kind.

Burn gaat naar Rod. Voor Burn de kans krijgt om hem in zijn armen te nemen, grijpt Rod hem bij de benen, legt hij hem neer en bindt hij hem, zoals in de rodeo, handen en voeten samen, met de grote beha die ergens rondslingert. Tijdens de schermutseling rolt de pot over de grond, zonder dat hij echter open gaat.

BURN: Smerige, schurftige rat! Godverdomse smeerlap!

ROD: 't Is niks persoonlijk.

BURN: Zot! Nog zotter dan een geklutst ei!

ROD: 't Is voor de Frank.

BURN: Vetzak!

Rod propt het broekje van Martine 2 in de mond van Burn.

ROD: Ik heb mijn best gedaan om het niet hard te spelen, maar ge laat me geen keus. Ik heb besloten om voor een keer aan mijn eigen te denken. Ik leef elke dag met de leegte die Frank achterliet. Met deze as koop ik me vrij. In mijn eigen ogen krijg ik mijn waardigheid terug.

Rod opent de pot met as en giet een kleine hoeveelheid op het deksel. Hij trekt lijntjes, terwijl Burn bijna stikt van woede. Rod rolt een biljet van 5 op, aarzelt lang, ziet er zo goed als getikt uit en snuift ten slotte de as van Frank op.

ROD: Oeoeoeff! (*Hij stikt bijna.*) Godvermiljaar! (*Hij hoest en zal tot het einde van het stuk blijven hoesten.*) Frank, ik ben uw bloed. Ik ben voor eeuwig uw huis. Alleen het derde deel van de drie-eenheid ontbreekt.

Rod neemt de pot en gaat er mee naar Burn. Deze gromt protesterend en schudt van nee.

ROD: Wat van mij is, is van u.

Burn rolt om en raakt daarbij Rod aan de arm, die de pot laat vallen. Een deel van de as komt op de grond terecht. Stilte.

ROD: Frank!

Hij hoest. Burn begint te spartelen en te kronkelen. Rod maakt hem los.

BURN: Kloot! Stomme kloot! Help me!

Ze ruimen snel zoveel mogelijk as op.

ROD: (*Hoest.*) Fuck!

BURN: Nooit iets vunziger gezien.

MABEL: (*Op.*) Laatste oproep voor de schade onherstelbaar wordt. Rod, ofwel komt ge nu mee, ofwel kunt ge den boom in, want ik ga terug naar ons moeder.

Rod springt recht om de rotzooi te verbergen die Burn snel probeert goed te maken.

ROD: We komen af!

MABEL: Ge hebt Martine serieus verdriet bezorgd, zu.

ROD: We komen af! (*Hoest.*) We zorgen voor een feestje dat ze nooit zal vergeten.

MABEL: Wat zit gij daar te doen, Burn?

ROD: Met zijn twee linkerpoten moest meneer de asbak omkieperen.

MABEL: Kan geen kwaad, de wind blaast dat wel weg.

ROD: Proper manneke, verstaat ge. (*Burn staat op met de pot as.*) Voilà, zie.

BURN en ROD: We komen af!

Rod hoest.

't Is dan toch feest.

Mabel heeft net bekertjes licht gealcoholiseerde Jello (drilpudding) uitgedeeld.

MABEL: En nu zou ik willen dat iedereen zijn beker omhoog steekt. (*Rod hoest.*) Oei, excuseer, bijna vergeten. Voor de nostalgisten onder u heb ik feesthoedjes onder de stoelen gelegd. Bekers omhoog! Iedereen! (*Tot Martine 1*) Martine, ik ben niet iemand van grote woorden, ik ga dus niet herhalen wat al gezegd werd, maar ik denk dat ge al genoeg tranen hebt besteld. Martine, ik wou u vragen om te kijken naar wat voor u ligt en dat is een bekertje vol alcohol en ik vraag u dat te laten verdwijnen. Gelukkige verjaardag, Martine.

MARTINE 2: Op Martine. Gezondheid!

IEDEREEN: Gezondheid!

En de bekertjes worden naar binnen gegoten.

MABEL: Nu vraag ik aan onze gevierde om een woordje te spreken.

MARTINE 1: Nee. Bedankt.

MABEL: Komaan, Martine.

IEDEREEN: Martine! Martine! Martine!

MARTINE: Ik heb niets te zeggen. (*Rod hoest.*)

MARTINE 2: Mabel, Martine wil niet spreken.

MABEL: Ge kunt later iets zeggen, meiske.

MARTINE 1: Ja, misschien.

ROD: (*Neemt Burn apart.*) Burn, (*Hoest.*) ik ben er mij van bewust dat ik een primate ben en dat mijn hart vol venijn zit. (*Geen antwoord.*) Maar wat wilt ge dat ik doe? Hé? Als ge 't weet, zeg het me dan. Of moet ik op mijn knieën de straat op en af lopen? Of mezelf geselen met een maïsstokken? Of me in mijn blote door bosjes dorens rollen? Of moet ik hard snuiten en mijn snottebellen in de pot stoppen? Godverdomme!

BURN: Denk na.

Burn gaat terug naar Martine 2. Rod giet wat hij in de hand heeft naar binnen en hoest.

Zeventien uur.

Iets ijjigs.

Minouch op in een zwart kleea. Ze draagt nog steeds haar espadrilles, maar ze heeft een paar schoenen met hoge hakken bij. Tijdens de volgende scène zal ze zich mooi maken: lippenrooa, oorbellen...

MINOUCH: Van in het huis heb ik niets kunnen horen. Is de grote V al gepasseerd?

MINOU: Hu?

MINOUCH: De ganzen.

MINOU: 'k Weet niet.

Stilte.

MINOUCH: Vindt ge niet dat het vandaag een speciale aag is? Er hangt iets in de lucht. We horen het gezoem van de autostraae in de verte. Ik heb me nooit gerealiseerd dat een autostraae op de achtergrond een doorreis kan betekenen. De auto's die we horen zitten misschien vol families die terugkeren uit Vermont of Mexico. 't Zijn misschien mensen die de trapganzen volgen.

MINOU: Ik hoor feest.

MINOUCH: Mijn oren horen verder dan het feest. (*Stilte.*) Ja, er hangt iets nieuws in de lucht. Iets dat koud is. Het is raar om zoiets te zeggen in deze nazomer. De lucht beweegt niet, het maïsveld evenmin. Alsof er iets in de hemel zit dat eruit gaat vallen, dat eindelijk op de grond gaat vallen. Iets ijjig en onvergelykbaar (*Stilte.*) Ik zou graag hebben dat ze mij meenamen. Dat ze me meenamen naar het zuiden, of het noorden, of het oosten of het westen. Om het even. Als ze mij maar meenemen.

MINOU: Feest is begonnen om twee uur negenendertig. Minouch, maak eten, breng kip die we lieten ontdooien en mijn mooie jachttenue.

MINOUCH: Waarom de kip?

MINOU: Om gans te hebben.

MINOUCH: Gaat gij naar dat feest, ook al zijt ge niet uitgenodigd?

MINOU: Ja.

MINOUCH: Blijft ge niet liever bij mij?

MINOU: Daarna.

MINOUCH: Goed dan...

Minou af.

Het feest.

Het feest is in volle gang. In een hoek zit Rod, in het oog gehouden door Mabel, zich de longen uit het lijf te hoesten. Ergens anders zijn Burn en Martine 2 plakkerig aan het dansen. Martine 1 drinkt en zingt in de micro.

ROD: Verdoemme, verdoemme, verdoemme...

MABEL: Sterven voor ge versleten zijt, da's 't leven, jong.

ROD: Om te kunnen hoesten, moet een mens blijven leven.

MARTINE 2: Mijn borsten doen pijn.

BURN: Wilt ge dat ik Luna wakker maak?

MARTINE 2: 't Is niet dat soort pijn, 't is pijn van goesting. (*Martine 2 en Burn zoenen mekaar.*) Zijn wij nu niet gelukkig samen? (*Ze huilt.*)

BURN: Waarom huilt ge dan?

MARTINE 2: Ik huil niet, ik voel me goed. (*Ze huilt.*)

MARTINE 1: Mabel, ik denk dat ik nu het woord ga nemen.

MABEL: Dan krijgt ge het.

MARTINE 1: Opgelet iedereen! Ik neem het woord! (*Stilte.*) Het is mijn verjaardag en Frank is dood en ik, ik ben die dag uitgedoofd. En ik voel dat er geen enkele macht groot genoeg is om mij weer goesting te doen krijgen. Ik weet dat ge voor mij in de weer zijt, maar toch, ik blijf alleen achter met mijn woede. Gezondheid, iedereen!

MABEL: Martine heeft te veel gedronken.

MARTINE 1: Te veel gedronken. Dat klopt.

MARTINE 2: Te veel gedronken uit verdriet. (*Ze huilt.*)

MARTINE 1: Klopt ook. Ja Sami, mama doet soms raar. Mama heeft te veel gedronken. Sami, ge kunt de omvang van wat er is gebeurd niet begrijpen. Gij leeft verder, zonder af te zien, en ge ziet mij huilen alsof ge een mysterie meemaakt. Soms neem ik het u kwalijk. Ik zeg dat hier waar iedereen bij staat. Omdat ik mij niet schaam dat ik mijn hart op mijn tong heb. Ik neem het u kwalijk dat gij niet voelt wat ik voel. Ik neem het u kwalijk dat ge niet huilt, ik neem het u kwalijk dat ge er u zo gemakkelijk vanaf hebt gemaakt.

BURN: Ge moogt kinderen niets kwalijk nemen.

MARTINE 1: Dat weet ik, Burn. Dat weet ik. Het is Sami die zijn dode vader heeft gevonden. Het is Sami die heeft het lijk van zijn held aan een boom zag hangen. (*Martine 2 kan zich niet meer beheersen en huilt.*) Sami is vanuit het bosje komen aangelopen, met ogen vol afgrijzen. Sami kon niet spreken. Want kinderen hebben woorden vol afschuw nog niet geleerd.

MABEL: Toe, Martine, ge hebt nu al genoeg gezegd.

MARTINE1: 't Is mijn feest. Ik bekleed het met zwart als ik dat zo beslis. Niemand belet u van niet naar mij te luisteren.

MARTINE 2: Ge verwacht van ons toch niet dat we doof zijn? 't Is niet mogelijk om gewoon verder te leven na alles wat gij hebt meegemaakt. Hoe doet ge 't? Als ge nu zou verstenen of wegvliegen. Goed. Maar dat, dat snap ik niet. We zouden allemaal voor haar moeten knielen. (*Ze gaat op de knieën zitten.*)

MABEL: Martine heeft te veel gedronken.

BURN: Sta op, schatje.

Hij gaat naar haar toe. Ze stort zich in zijn armen.

MARTINE 2: U zie ik graag. Oké?

BURN: Oké.

MARTINE 2: Doe niet zoals Frank. Ik wil nooit dat ge doet zoals Frank. Dan word ik zot. Ik wil niet zot worden. Kus me, pak me vast. Ik moet kunnen voelen dat we leven. Ik zie u graag, ik zie iedereen hier graag. Ik wil niemand van u verliezen.

MARTINE 1: Martine, Martine, toch...

MARTINE 2: Ja?

MARTINE 1: Ik wil dat ge u amuseert.

MARTINE 2: Oké, oké, goed.

MARTINE 1: Verstaat ge?

MARTINE 2: Ja.

MARTINE 1: Amuseer u dan.

MARTINE 2: Oké.

MARTINE 1: Ik wil dat iedereen zich amuseert. Op uw gezondheid.

IEDEREEN: Gezondheid, Martine.

MARTINE 1: Ik heb honger. Ik wil volgepropt worden.

MINOU: (Op.) Met kip?

Minou maakt totaal onverwacht zijn opwachting op het feest. Hij draagt zijn jachtkledij en heeft een hele, rauwe kip meegebracht. Lange, lange stilte.

MABEL 2: Martine, ik ben vergeten te zeggen dat gebuur hier een verrassing voor u heeft.

MARTINE 1: Een verrassing?

MINOU: Ja. Maar bij gebrek aan trapgans schenk ik kip. (Algehele stilte.) Schenk deze kip die ik zelf gedood en gekuist heb, terwijl ik toch bezig was. Schenk ze voor uw verjaardag en voor Frank die ik beetje heb gekend, genoeg om te weten dat hij fijne gast was, hele fijne gast. Dat deze kip u en uw kinderen tot voedsel mag dienen. (Hij geeft de kip aan Martine 1.)

MARTINE 1: Dat is echt lief van u. Een kippetje. (Ze knuffelt de kip.) Bedankt. Wat een schoon cadeau. Is 't niet waar? Is dat nu geen schoon cadeau?

M2, BURN, ROD: 't Is waar.

MARTINE 1: Ik zocht juist een partner.

Martine 1 en Minou dansen in stilte. Rod hoest.

MINOU: Kunt ze ook opeten.

MARTINE 1: Zeg maar Martine.

MINOU: Weet ik.

MARTINE 1: En gij zijt?

MINOU: Minou. Dag.

Stilte. Minou gaat bij iedereen dag zeggen en geeft hen een hand. Dan gaat hij vlug weg.

MARTINE 1: Bedank Minou.

IEDEREEN: (Mabel als laatste.) Bedankt, Minou. Bedankt, Minou.

Stilte.

ROD: Da's ook een gastje die precies een goed gedacht heeft van zijn eigen.

MARTINE 1: Zoudt ge niet beter naar uw eigen kijken, gij?

Rod hoest.

MARTINE 1: Ge zoudt zeggen dat het tijd is voor de cadeautjes. Verwen me eens goed.

BURN: Waar hebt ge mijn cadeau gelegd, Martine?

MARTINE 2: Hier. *(Ze geeft hem het cadeau.)*

BURN: Hé! Een dromenvanger. Ik zou niet weten waarom ik u zoiets geef... 't Is maar een cadeau, meer niet.

MARTINE 1: Bedankt, Burn. *(Zoen.)*

MABEL: Bon. Nu is 't aan ons. 't Is niet veel zaaks, maar Rod en ik dachten dat ge er kon mee lachen.

ROD: Martine, hoort ge het doffe geroffel van de galop? Hoort ge in de verte een uitbundige pluchen draf?

MARTINE 1: Nee.

ROD: Pak dan uw lasso.

Rod loopt hoestend af en komt terug op in het zadel van een groot speelgoedpaard.

ROD: Juu, miljaar, jaa, jaa!

MARTINE 1: 't Is niet waar...

ROD: Ik heb het als troostprijs gewonnen met de rodeo.

MARTINE 1: Bedankt! Dat doet toch zo'n deugd. *(Ze omhelst hen één voor één.)* Ik weet niet wat zeggen. Ik kan alleen maar huilen. *(Ze doet het.)* Bedankt. *(Gevoelvolle stilte.)* Wilt ge een ritje te paard maken, mijn kippetje? *(Ze installeert de kip in het zadel.)*

ROD: Springen, miljaar !

Iedereen lacht. Rod hoest. Martine 2 sluit Martine 1 stevig in haar armen.

MARTINE 2: Gelukkige verjaardag, mijn lieve schat.

En opnieuw een gevoelvolle stilte, terwijl Martine 1 en Martine 2 in mekaars armen liggen.

Verjaardag.

Minou keert terug van het feest. Voor zijn stoel staat een tafel gedekt: bord met pasta, bestek, kandelaar en bloemen. Minouch staat bij de stoel. Minou gaat zitten zonder haar te bekijken en begint te eten.

MINOU: Goed gedacht, dat cadeau. Die knappe van Frank was content.

MINOUCH: Ja?

MINOU: Heeft me deugd gedaan, dat feest. Goesting om seffens terug te gaan.

MINOUCH: Dat mag.

MINOU: 't Is lekker, zu.

MINOUCH: Bedankt. 't Is uw lievelingsschotel. Een schotel die ge dank zij mij hebt ontdekt.

MINOU: Al gegeten?

MINOUCH: Nee.

MINOU: Een bord maar?

MINOUCH: Dat hebt ge goed gezien.

MINOU: Ja. Eet gij niet?

MINOUCH: Nee.

MINOU: Komt het?

MINOUCH: 'k Ga misschien op restaurant.

MINOU: Iets speciaals?

MINOUCH: Ik heb goesting om zot te doen, geld uit te geven, het duurste te bestellen dat er is en wijn te drinken. Ik voel me mooi vandaag en ik wil dat massa's ogen mij bewonderen. Ik word letterlijk nat van 't idee. Ik wou -'t is maar een futilliteit- de vlam in een wok zien slaan. Ik wil iets speciaals vieren, iets waar blijkbaar alleen ik bijzonder belang aan hecht. Kijk naar mij, Minou. Kijk alstublieft naar mij, godverdomme!

Minou draait zich eindelijk naar haar toe. De eerste keer vandaag.

MINOU: Minouch?

MINOUCH: Ziet ge me nu? Herinnert ge u nog wel hoe ik eruit zie?

MINOU: Ge zijt echt een schoon meisje.

MINOUCH: Zoudt ge daar willen voor sterven?

MINOU: Waarom zijt ge zo schoon gekleed?

MINOUCH: Welke datum zijn we vandaag?

MINOU: 25 september.

MINOUCH: Op precies dezelfde datum, zeven jaar geleden, wat is er dan gebeurd?

MINOU: Geen gedacht, Minouch.

MINOUCH: Toen zijn we getrouwd, Minou. We zijn getrouwd uit liefde, omdat we daar bewust voor gekozen hadden. Een mooi huwelijk. De confetti fladderde rond gelijk vogeltjes. Minou, ik ga op restaurant, de eerste etappe van mijn grote reis.

MINOU: Gaat ge weg?

MINOUCH: Het zuiden. Ik trek naar het zuiden.

MINOU: Het zuiden?

MINOUCH: Ja. Gelijk...

MINOU: Een trapgans.

Lange stilte. Minou staat op en staat oog in oog met Minouch. Zij geeft hem een zoen op de mond en gaat weg. Minou blijft lang alleen achter.

De ceremonie van het overleven.

Ze staan in een halve cirkel. Burn heeft de pot met as. Hij doet niets.

MARTINE 1: Planeet aarde aan planeet Burn.

MARTINE 2: Planeet aarde aan de pot. Burn!

MABEL: Burn!

BURN: Sorry.

Burn zet de pot op de grond en kijkt naar Rod.

MARTINE 1: *(Na een lange aarzeling.)* Vaarwel, Frank. Ik heb nooit gedacht dat ik zat zou zijn op uw begrafenis. Foert. Ik begraaf u in een plastieken pot. Ik heb de mooie urne die ze mij gegeven hebben in de vuilbak gegooid. Frank, ik zie u doodgraag, maar ik moet mijn eigen inhouden om niet op u te spuwen. De volgende.

BURN: *(Neemt haar plaats in, voor de pot. Stilte. Hier, Frank. (Hij doet de pot met de nodige omzichtigheid open en legt er een joint in.)* Geef die maar aan de goede god, dan kan hij u eens goed uitkafferen. *(Pauze. Hij blijft de pot bekijken.)* Is 't zo dat ge moest eindigen? Gij hebt dat besluit genomen. Kijk, iedereen. Kijk met ogen die nooit zullen vergeten. Voor sommigen eindigt het leven zo, in een Tupperware. Mensen die we kennen, die we graag zien. Zoals we degene die in die pot zit graag hebben gezien. Een goeie gast, grappig en met een scherpe intelligentie, en erop uit om alles te weten. 't Is een mysterie, Frank. Gij laat ons achter met een mysterie. *(Hij wil de pot sluiten, maar bekijkt Rod.)* Rod, ik ga de pot dichtdoen. Ik doe hem dicht, Rod.

ROD: Goed. Doe hem maar dicht.

BURN: Wilt ge 't echt?

ROD: Ja.

BURN: Ik dacht anders dat we van de gelegenheid gebruik konden maken om er iets echt speciaals van te maken. Eens goed kotsen in de pot bijvoorbeeld?

ROD: Hou op.

BURN: Of erin pissen? Denk eens aan, Rod. Voor de rest van uw dagen zal Frank naast

u staan om uwe wieter vast te houden bij uw ochtendplaske. Goed hè?

ROD: Ge snapt er niks van, jong.

BURN: Frank zal uw fluit voor eeuwig steunen. Elke morgen zult ge zo gered worden. Uw dagelijkse loutering. Niet slecht, toch?

ROD: Godverdomme, Burn.

BURN: Per slot van rekening zit er in die pot alleen maar onze beste vriend, die gast met wie we het grootste deel van ons bestaan hebben doorgebracht. Vrienden begrijpen wel wanneer ze ontwijjd worden. Miljaardedju! (*Hij zakt in elkaar.*)

ROD: Burn, ge zijt ook aan 't afzien. Meer is 't niet.

BURN: Absurd. 't Is allemaal zo absurd.

Rod helpt Burn opstaan en neemt hem in zijn armen.

MARTINE 2: Wat zit ge hem daar allemaal zitten vertellen?

ROD: Daar heeft niemand zaken mee.

Stilte. Mabel neemt de plaats van Burn in.

MABEL: Ik snap er niks van. Ik snap er gewoon niks van. Meer niet.

Lange stilte. 't Is uit met feesten.

In de verte horen we een geluid dat aanzwelt. Een dierlijk geluid. Het is de doortocht van de trapganzen. Op de duur vult het magnifieke, wilde gekrijs van de dieren de hele scène. De spanning breekt. Iedereen kijkt naar omhoog.

Heel lange pauze.

MABEL: Ik snap er niks van. Het zal allemaal wel zin hebben, maar ik snap er gewoon niks van.

Stilte.

MARTINE 1: Ik ga weg. Over een maand verhuis ik. Ik bol het af. In uw gezichten zie ik de dode lach van Frank.

MINOU: (*Op.*) Zoek een put om in te zitten of een plaats om mijn eigen te begraven.

MABEL: Daar is plaats. Om te zitten.

MINOU: (*Gaat op de grond zitten.*) Minouch is er vandoor.

Minou steekt de hand uit met een cassette. Rod neemt ze en stopt ze in de recorder. Hij blijft voor Martine 1 staan.

ROD: Martine. Ik heb Frank...

MARTINE 1: Ja?

ROD: Ik heb hem gesnoeven. (*Iedereen bekijkt hem.*) Ik heb de as van Frank gesnoeven.

Stilte.

MARTINE 1: Ik ook. (*Iedereen bekijkt haar.*) De eerste keer dat ik alleen was met de pot. Ik heb mijn grote liefde gesnoeven. Niets. Niks mystiek licht. Niks levitatie. Het was...

ROD: Wat?

MARTINE 1: Gewoon. As.

Rod gaat traag naar buiten. De muziek start.

Sommigen dansen, sommigen omarmen mekaar, sommigen zingen, maar er is niemand meer die huilt.

Donker.

* * * * *

Mathieu GOSSELIN

Mathieu GOSSELIN is een jonge Frans-Canadese acteur en auteur, afgestudeerd in 2001. Hij speelt in series en films op de Canadese televisie.

La Fête Sauvage is zijn eerste stuk. Het werd in 2012 opgevoerd in Brussel door Compagnie Belle de Nuit. Zijn tweede stuk heet *Province* en werd gecreëerd in Montréal.

* * * * *

FEEST VOOR FRANK

Martine wil haar verjaardag vieren met een perfect feest. Diezelfde dag wil ze ook de as begraven van haar man Frank, die zich van het leven heeft beroofd.

De actie draait rond drie koppels die mekaar hun hele leven lang al kennen. Ze wonen ergens in het wijdse van Canada, waar de stilte prominent aanwezig is en waar ze volledig van mekaar afhankelijk zijn. Hier ben je wel verplicht de weinige burens die je hebt tot vriend te nemen.

Feest voor Frank wordt bevolkt door jonge mensen die minstens tien jaar getrouwd zijn en al een hele rits kinderen op de wereld hebben gezet. Ze doen het onmogelijke om aan hun bestaan kleur te geven door een feest te bouwen dat niet mag mislukken en tegelijk zoeken ze een reden voor de onbegrijpelijke dood van één van hen. De personages, wiens karakters heel precies zijn omlijnd, worden heen en weer geslingerd tussen leegheid en hun vastbeslotenheid om zich te amuseren, te drogeren, te bezatten. Dit wekt diep menselijke, ontroerende emoties op, maar ook zwarte humor.

De auteur concentreert zich op de choc die de zelfdoding van één van hen bij de anderen teweegbrengt en de onmacht van het zoeken naar een antwoord dat niet bestaat.

Toch heeft hij geen melodrama afgeleverd, want leven is even grappig als triest.